

ภาษาไทยมาตรฐานและภาษาถิ่น

ภาษาไทยมาตรฐาน

หมายถึง ภาษาไทยซึ่งเป็นที่ยอมรับให้ใช้เป็นภาษากลาง
ในการติดต่อสื่อสารทางราชการ และในการศึกษาทั่วประเทศ

ภาษาไทยถิ่น

หมายถึง ภาษาเฉพาะของท้องถิ่นใดท้องถิ่นหนึ่ง ที่มีลักษณะเฉพาะตัวทั้งถ้อยคำและสำเนียง ภาษาถิ่นแบ่งตามภูมิภาคได้ ๓ ภาษา คือ ภาษาถิ่นเหนือ ภาษาถิ่นอีสาน และภาษาถิ่นใต้ ส่วนภาษาถิ่นกลาง จัดให้เป็นภาษาไทยมาตรฐาน

ภาษาถิ่นกลาง

ภาษาถิ่นที่ใช้สื่อสารอยู่ใน
เมืองหลวงของประเทศไทย และ
จังหวัดรอบ ๆ ทางภาคกลางของ
ประเทศ เช่น ภาษาที่ใช้พูดกัน
ในกรุงเทพมหานคร นครปฐม
นนทบุรี ปทุมธานี สมุทรปราการ
เป็นต้น

ภาษาถิ่นเหนือ

ภาษาถิ่นที่ใช้สื่อสารอยู่ใน
บางจังหวัดของภาคเหนือตอนบน
หรือภาษาในอาณาจักรล้านนาเดิม
มักจะพูดกันมากในจังหวัด
เชียงใหม่ แม่ฮ่องสอน เชียงราย
พะเยา ลำปาง น่าน ลำพูน ตาก
แพร่ เป็นต้น

ภาษาถิ่นอีสาน

ภาษาถิ่นอีสานมีลักษณะใกล้เคียงกับภาษาลาว แต่ภาษาอีสานก็ยังถือว่าเป็นภาษาถิ่นของภาษาไทย ภาษาถิ่นอีสานมีภาษาถิ่นย่อยหลายภาษา ได้แก่ ภาษาที่ชนกลุ่มใหญ่ในภาคอีสานใช้พูดจากัน ซึ่งใช้สื่อสารอยู่ในจังหวัดต่างๆ ของภาคอีสาน หรือภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เช่น สกลนคร นครพนม ขอนแก่น อุดรธานี อุบลราชธานี ร้อยเอ็ด เลย ชัยภูมิ มหาสารคาม กาฬสินธุ์ เป็นต้น

ภาษาถิ่นใต้

ภาษาถิ่นที่ใช้สื่อสารอยู่ในจังหวัดต่าง ๆ ของภาคใต้ของประเทศไทย ลงไปถึงชายแดนประเทศมาเลเซีย รวม ๑๔ จังหวัด เช่น ชุมพร ระนอง สุราษฎร์ธานี ภูเก็ต พังทลุง สงขลา นครศรีธรรมราช เป็นต้น

เปรียบเทียบภาษาถิ่น

ภาษาถิ่นกลาง : ฉันท

ภาษาถิ่นอีสาน : ช่อย

ภาษาถิ่นเหนือ : เฮา/ข้าเจ้า

ภาษาถิ่นใต้ : ฉาน

เปรียบเทียบภาษาถิ่น

Miss You

ภาษาถิ่นกลาง : คิดถึง

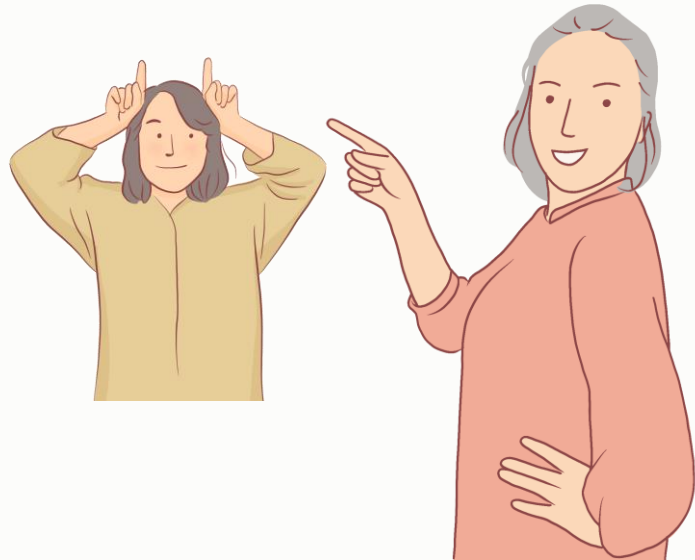
ภาษาถิ่นอีสาน : คิดฮอด

ภาษาถิ่นเหนือ : กิดฮอด

ภาษาถิ่นใต้ : จ๋องใจ

เปรียบเทียบภาษาถิ่น

ภาษาถิ่นกลาง : เธอ

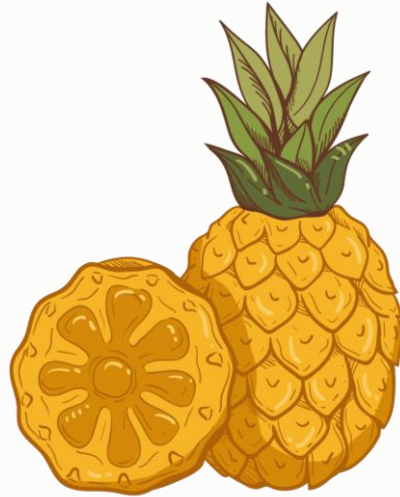
ภาษาถิ่นอีสาน : เจ้า

ภาษาถิ่นเหนือ : คิง

ภาษาถิ่นใต้ : เธอ

เปรียบเทียบภาษาถิ่น

ภาษาถิ่นกลาง : สับปะรด

ภาษาถิ่นอีสาน : บักหัด

ภาษาถิ่นเหนือ : บะขะหัด

ภาษาถิ่นใต้ : หย่าหัด

เปรียบเทียบภาษาถิ่น

ภาษาถิ่นกลาง : ช้าง

ภาษาถิ่นอีสาน : ช่าง

ภาษาถิ่นเหนือ : จ้าง

ภาษาถิ่นใต้ : ฉ่าง

เปรียบเทียบภาษาถิ่น

ภาษาถิ่นกลาง : มะละกอ

ภาษาถิ่นอีสาน : บักหุ่ง

ภาษาถิ่นเหนือ : บะก้วยเต๋อด

ภาษาถิ่นใต้ : ลอกอ

เปรียบเทียบภาษาถิ่น

ภาษาถิ่นกลาง : พูด

ภาษาถิ่นอีสาน : เว้า

ภาษาถิ่นเหนือ : เอื้อ

ภาษาถิ่นใต้ : แหนลง

เปรียบเทียบภาษาถิ่น

ภาษาถิ่นกลาง : เด็ก

ภาษาถิ่นอีสาน : เด็กน้อย

ภาษาถิ่นเหนือ : ละอ่อน

ภาษาถิ่นใต้ : เด็ก

เปรียบเทียบภาษาถิ่น

ภาษาถิ่นกลาง : โหนก

ภาษาถิ่นอีสาน : จี๊ตัว

ภาษาถิ่นเหนือ : จี๊จู้

ภาษาถิ่นใต้ : จี๊ฮก

เปรียบเทียบภาษาถิ่น

ภาษาถิ่นกลาง : ดู

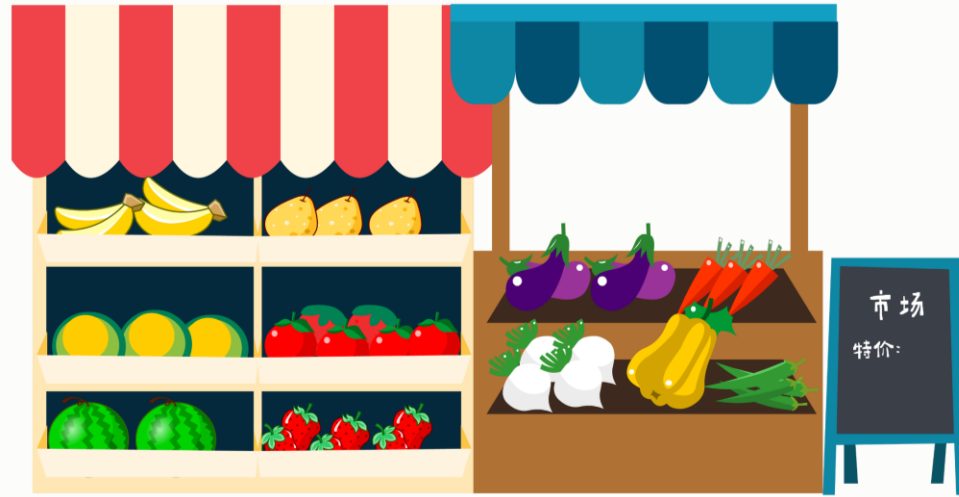
ภาษาถิ่นอีสาน : เบิ่ง

ภาษาถิ่นเหนือ : ผ่อ

ภาษาถิ่นใต้ : แล

เปรียบเทียบภาษาถิ่น

ภาษาถิ่นกลาง : ตลาด

ภาษาถิ่นอีสาน : ลาด

ภาษาถิ่นเหนือ : กาด

ภาษาถิ่นใต้ : หลาด

เปรียบเทียบกับภาษาถิ่น

ภาษาถิ่นกลาง : เพื่อน

ภาษาถิ่นอีสาน : บักเลี้ยว

ภาษาถิ่นเหนือ : เป๊อ

ภาษาถิ่นใต้ : เป๊อ

เปรียบเทียบภาษาถิ่น

ภาษาถิ่นกลาง : รัก

ภาษาถิ่นอีสาน : อัก

ภาษาถิ่นเหนือ : ฮัก

ภาษาถิ่นใต้ : นรัก

สรุปบทเรียน

ภาษาถิ่นเกิดจากการใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมาย ความเข้าใจกันระหว่างผู้คนที่อาศัยอยู่ตามท้องถิ่นนั้น ๆ ซึ่งจะแตกต่างกันทั้งทางด้านเสียง คำ การใช้คำและแตกต่างไปจากมาตรฐานหรือภาษาที่คนส่วนใหญ่ของแต่ละประเทศใช้กัน

สรุปบทเรียน

ภาษาถิ่นทุกภาษาเป็นภาษาที่สำคัญในสังคมไทย เป็นภาษาที่บันทึกเรื่องราว ประสพการณ์ และวัฒนธรรมทุกแขนงของท้องถิ่น เราจึงควรรักษาภาษาถิ่นทุกถิ่นไว้ใช้ให้ถูกต้อง เพื่อเป็นสมบัติมรดกของชาติต่อไป

